

Súd: Najvyšší správny súd SR  
Spisová značka: 4Stk/3/2023  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1018200527  
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 03. 2024  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Michal Novotný  
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2024:1018200527.1

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom zo sudcov: Michal Novotný (sudca spravodajca) ako predseda senátu a JUDr. Zdenka Reisenauerová a JUDr. Jana Martinčeková ako členky senátu vo veci žalobcu: D. N. E., V., nar. XX. C. XXXX, R. XXXX/XX, R., zastúpeného: Advokátska kancelária Mandzák a spol., s.r.o., IČO: 35 943 882, Zámocká 5, Bratislava, proti žalovanému: Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Račianska 71, Bratislava, o preskúmanie rozhodnutia zo 6. februára 2018, č. 41419/2017/153/RK, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 6 S 61/2018-81 z 29. septembra 2022 takto

### rozhodol:

- I. Kasačná sťažnosť žalobcu sa zamietá.
- II. Účastníkom sa nepriznáva nárok na náhradu trov kasačného konania.

### odôvodnenie:

I.

Administratívne konanie a konanie pred správnym súdom

1. Z administratívnych spisov žalovaného vyplýva, že žalobca je znalcom zapísaným v zozname znalcov, prekladateľov a tlmočníctvo pod ev. č. 913073 pre odbor Psychológia, odvetvia Klinická psychológia dospelých a Psychológia sexuality. Pri výkone svojej znaleckej činnosti na objednávku fyzickej osoby (otca maloletého dieťaťa) vypracoval znalecký posudok z 22. decembra 2016 (č. 22/2016). Úlohou znalca podľa tohto posudku bolo naštudovať podklady a odpovedať na otázky týkajúce sa charakteru otca, jeho intelektu a psychického stavu, kompetencie vychovávať dieťa a sklonu otca ovplyvňovať dieťa. Znalec v znaleckom posudku najskôr v časti „nález“ opísal skutočnosti, ktoré zistil zo súdneho spisu o otcovi a matke, závery z vyšetrenia a testovania otca, ďalej v časti „posudok“ vyjadril svoj názor na otca, jeho bývalú manželku a ich vzťah navzájom, ako aj k spoločnému maloletému dieťaťu, a vyjadril sa aj k zisteniam iných znalcov (ktorí podali v danej veci skoršie posudky). V časti „záver“ potom zhrnul odpovede na zadané otázky.

2. Žalovaný na podnet preskúmal tento znalecký posudok a 16. augusta 2017 upovedomil žalobcu, že proti nemu začína správne konanie za iný správny delikt podľa § 27 ods. 1 písm. b) zákona č. 382/2014 Z. z. o znalcoch, prekladateľoch a tlmočníkoch v znení neskorších predpisov. Tohto deliktu sa mal dopustiť viacerými nedostatkami uvedeného znaleckého posudku: 1. nedodržanie predpísanej osnovy (chybná titulná strana, vnútorné členenie, nesprávne znenie znaleckej doložky, nepripojenie pečiatky a nezviazanie), 2. prekročenie svojho znaleckého oprávnenia hodnotením spôsobilosti matky a otca, čo spadá do odvetvia Poradenská psychológia, 3. neoprávnené hodnotenie skorších posudkov iných znalcov, 4. nepreskúmateľnosť záverov o spôsobilosti rodiny otca, 5. nepripojenie prílohy, na ktorú sa odvolával, 6. a 7. hodnotenie osobnosti a kompetencií matky, hoci to podľa zadania nebolo jeho úlohou, 8. navrhovanie ďalšieho znaleckého dokazovania súdu. Žalobca vo svojom vyjadrení vysvetlil, že originál znaleckého posudku je opečiatkovaný a zviazaný, zvyšné vytýkané formálne nedostatky nepovažoval za podstatné. Okrem toho nesúhlasil ani s ďalšími vytýkanými pochybeniami.

3. Rozhodnutím z 20. decembra 2017, č. 41419/2017/153-2, žalovaný výrokom I uznal žalobcu vinným z iného správneho deliktu, ako bol vymedzený v predošlom odseku (okrem jednej časti skutku, pozri ďalej), a podľa § 27 ods. 3 písm. b) zákona č. 382/2004 Z. z. mu zaň uložil pokutu 550 €. Výrokom II vyslovil, že žalobcu „oslobodzuje spod obvinenia“, ktoré spočívalo v nepripojení pečiatky a nezviazaní znaleckého posudku, lebo tento skutok sa nestal. Na odôvodnenie žalovaný najskôr uviedol, že formálne vyhotovenie posudku č. 22/2016 odporovalo ustanoveniam § 17 ods. 3 a 6 cit. zák., ako aj prílohe č. 4 vyhlášky č. 490/2004 Z. z., ktorou sa vykonáva zákon o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch, ktorých cieľom je práve zjednotenie náležitostí znaleckého posudku. Z inštrukcie ministerstva spravodlivosti č. 7/2009 o organizácii znaleckej, prekladateľskej a tlmočnickej činnosti vyplývalo, že posudzovanie schopností rodičov vychovávať maloleté deti je predmetom odvetvia 34 03 00 Poradenská psychológia, pre ktoré žalobca nebol zapísaný. Hodnotenie (formálnych) náležitostí iných posudkov vôbec nepatrí do oprávnenia znalca, ale žalovaného. Pokiaľ sa žalobca v posudku vyjadroval k spôsobilosti matky, resp. jej rodiny na výchovu maloletého dieťaťa, žalovaný mu vytkol, že jeho závery nie sú preskúmateľné, hoci to vyžaduje § 17 ods. 3 písm. e) a ods. 6 zákona č. 382/2004 Z. z. Znalecký posudok dostatočne jasne neodkazuje na podklady, na ktorých založil svoje závery. Rovnako žalobca pochybil, ak nepriložil k znaleckému posudku ako prílohu správu iného znalca, hoci sa na ňu opakovane odvolával. Žalovaný ďalej videl porušenie § 16 ods. 1 a § 17 ods. 6 cit. zák. aj v tom, že posudzovaním sklonov matky ovplyvňovať maloleté dieťa prekročil zadanie posudku, ktorým bolo posudzovať takéto sklony u otca (zadávateľa). To isté platí, keď posudzoval vyspelosť matky. Konečne, v časti, kde žalobca odporúčal súdu, aby nariadil znalecké dokazovanie, videl žalovaný porušenie § 16 ods. 2 písm. b) v spojení s § 11 ods. 3 zákona č. 382/2004 Z. z. Záverom žalovaný uzavrel, že sa preukázalo jednak spáchanie skutku vo výroku I, jednak jeho spáchanie žalobcom, takže išlo o správny delikt podľa § 27 ods. 1 písm. b) cit. zák. Pri určení výšky sankcie žalovaný v súlade s § 27 ods. 8 cit. zák. vzal do úvahy, že časť porušení je len formálna a teda málo závažná. Nepreskúmateľnosť a prekročenie úloh znalca však považoval za závažné porušenie, navyše, keď znalecký posudok súvisel s konaním vo veciach starostlivosti o maloletých. Zavinenie žalobcu ustálil na vedomej nedbanlivosti a ako poľahčujúcu okolnosť vzal do úvahy jeho dlhodobý bezúhonný výkon znaleckej činnosti. Na základe toho uložil žalobcovi peňažnú pokutu, ktorú určil aj s prihliadnutím na jeho príjem zo znaleckej činnosti z predošlých rokov. Vo vzťahu k výroku II svojho rozhodnutia žalovaný zdôraznil, že postupoval analogicky podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku, pretože uvádzaný skutok sa nedokázal.

4. Napriek rozkladu žalobcu ministerka spravodlivosti ako vedúca žalovaného ministerstva preskúmaným rozhodnutím zo 6. februára 2018 potvrdila jeho rozhodnutie z 20. decembra 2017. Stotožnila sa s jeho výrokom aj odôvodnením tohto rozhodnutia, na ktoré v celom rozsahu odkázala. Zdôraznila, že ak zákonodarca predpísal určité formálne náležitosti znaleckého posudku (názov, osnova, znalecká doložka), nesmú sa od nich znalci svojvoľne odchyľovať. Odkazy žalobcu na informácie, ktoré údajne boli prednášané na školeniach alebo ktoré sa uvádzajú v odbornej literatúre, považovala ministerka za účelové. Súhlasila aj so záverom, že žalobca prekročil rozsah svojho odvetvia, pričom zdôraznila, že nepostačuje, že aj odvetvie Poradenská psychológia je zaradené v odbore Psychológia, rovnako ako odvetvia, pre ktoré je zapísaný žalobca; delenie odvetví podľa inštrukcie 7/2009 nemusí zodpovedať vedeckému deleniu jednotlivých disciplín v rámci psychológie. Aj podľa ministerky žalobca prekročil svoju úlohu znalca, keď sa vyjadroval k posudkom iných znalcov, ku sklonom matky a jej vyspelosti. Zdôraznila, že nie je podstatné, či závery žalobcu boli alebo neboli správne, ale to, že to nebolo jeho zadaním. Zadaním sa vymedzuje úloha znalca a strácalo by zmysel, ak by znalec vždy mal voľne „posúdiť celý prípad“. Takisto žalobca nesmel podnecovať súd, aby dal vypracovať kontrolné znalecké dokazovanie, a už vôbec nie zdieľať obavu otca, že súd je voči nemu zaujatý. Preskúmateľnosť znaleckého posudku považovala ministerka za jeho dôležitú obsahovú náležitosť v zmysle § 17 ods. 3 písm. e) a ods. 6 zákona č. 382/2004 Z. z., ktorá súvisí s jeho významom ako výsledkom štátom garantovanej odbornej činnosti. Žalovaný neskúmal správnosť záverov žalobcu, ale len ich preskúmateľnosť, k čomu patrilo uvedenie objektívne overiteľných podkladov v samotnom posudku. Nepostačí, že závery posudku sú overiteľné pre zadávateľa, ale musia byť preskúmateľné aj tretími osobami. Preto podklad, ktorý tretie osoby nemajú k dispozícii, mal žalobca k spornému posudku priložiť. Ministerka nepovažovala za podstatné, že ho žalobca doručil počas rozkladového konania. Nestotožnila sa ani s námietkou žalobcu, že zamestnanci žalovaného boli proti nemu zaujatí, pretože tá vychádzala z nesprávneho porozumenia niektorým častiam rozhodnutia. Uloženú sankciu považovala ministerka za primeranú s ohľadom na kritériá vymedzené v § 27 ods. 8 zákona č. 382/2004 Z. z., ktoré žalovaný riadne odôvodnil v prvostupňovom rozhodnutí.

5. Správny súd tu napadnutým rozsudkom č. k. 6 S 61/2018-81 zamietol správnu žalobu žalobcu proti tomuto rozhodnutiu. Po zhrnutí doterajšieho priebehu konania a preskúmaného rozhodnutia a citácii

príslušných ustanovení právnych predpisov sa stotožnil s názorom žalobcu, že konanie znalca, za ktoré bol preskúmaným rozhodnutím sankcionovaný, bolo jedným skutkom, a preto mu zaň aj bola uložená jedna sankcia. Zodpovednosť znalca podľa § 27 ods. 1 zákona č. 382/2004 Z. z. nepredpokladá jeho zavinenie, ani žiadne konkrétne liberačné dôvody. Výrok prvostupňového rozhodnutia dostatočne presne vymedzuje konanie žalobcu, ktoré tvorilo správny delikt, aby nebolo zameniteľné s inými skutkami. Keďže zavinenie nie je potrebné (pretože žalobca „je notárom“), nemusel žalovaný vo výroku uvádzať jeho formu. Podľa zákona č. 382/2004 Z. z. mal žalovaný oprávnenie posudzovať obsahové a formálne vady znaleckého posudku, naopak, nehodnotil jeho odbornú správnosť. Správny súd nesúhlasil ani s námietkou, že v spise chýba zápisnica z rokovania rozkladovej komisie, pretože v ňom bola. K výške sankcie správny súd odkázal na kritériá uvedené v § 27 ods. 8 zákona č. 382/2004 Z. z., ktoré žalovaný vyčerpávajúco odôvodnil. Zároveň v zhode s judikatúrou skúmal aj to, či by uloženie pokuty malo pre žalobcu likvidačný charakter, a svoj negatívny záver tiež riadne odôvodnil. V tejto súvislosti správny súd dodal, že výber konkrétnej sankcie je správnym uvážením žalovaného, ktoré správny súd preskúmava len obmedzene. V prerokúvanej veci žalovaný pri jej ukladaní nevybočil zo zákonných medzí a uložená sankcia plní aj preventívny účel. Z týchto dôvodov nepovažoval správny súd za možnú ani moderáciu podľa § 198 SSP. Naopak, stotožnil sa s názorom žalobcu, že žalovaný ho vo výroku „neštandardne“ oslobodil z jednej časti jednotného skutku. Toto pochybenie však nemalo vplyv na zákonnosť rozhodnutia, pretože išlo len o formálnu vadu.

II.

Kasačná sťažnosť a vyjadrenia k nej

6. Včas podanou kasačnou sťažnosťou sa žalobca domáha zrušenia tohto rozsudku a vrátenia veci na ďalšie konanie. Správny súd sa podľa neho nevyrovnal so všetkými uplatnenými žalobnými dôvodmi a nevenoval veci pozornosť, čo sa prejavilo chybami v písomnom vyhotovení („žalobca je notár“). Následne žalobca citoval viacero odsekov zo svojej žaloby, ktoré obsahovali námietku zmätočnosti výroku, ktorý žalobcu postihol aj oslobodil za to isté konanie, námietku, že rozhodnutie neobsahuje riadne odôvodnenie, aj námietku nezohľadnenia materiálneho korektívu. Týmito námietkami sa správny súd riadne nezaoberal, čím je naplnený sťažnostný dôvod podľa § 440 ods. 1 písm. f) SSP. Ďalej správne mu súdu vytkol aj nesprávne právne posúdenie [§ 440 ods. 1 písm. g) SSP] v otázke, či zmätočnosť výroku mohla ovplyvniť postavenie žalobcu. K tomu odkázal na judikatúru k ustanoveniu § 371 ods. 5 Trestného poriadku, podľa ktorej pri posudzovaní, či vada ovplyvnila postavenie obvineného, nemožno vychádzať len z hrozacej trestnej sadzby. Zmätočnosť výroku rozhodnutia je vadou, kvôli ktorej mal správny súd zrušiť rozhodnutie žalovaného.

7. Žalovaný navrhol zamietnuť kasačnú sťažnosť. K formulácii výroku rozhodnutia odkázal na svoj skôr predstavený názor, že postupoval analogicky podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku. Zdôraznil však, že podľa § 195 SSP sa na správne trestanie majú použiť len niektoré zásady trestného práva (napr. zásada legality, subsidiarity, zákazu retroaktivity, ne bis in idem, prezumpcie neviny). Ani doktrína nežiada, aby sa použili všetky trestnoprávne teórie, ich použitie je možné len analogicky, ak sú na to splnené podmienky. Už správny súd považoval použitie Trestného poriadku žalovaným za reštriktívne, ale nevidel v tom inú než formálnu vadu. Aj keby sa výrok o oslobodení z rozhodnutia vypustil, stále by v ňom zostal výrok o zodpovednosti žalobcu. Správne delikty sú postihované bez ohľadu na zavinenie, a preto nebolo potrebné vo výroku vyjadrovať zavinenie, s čím sa stotožnil aj správny súd. Rovnako sa správny súd dostatočne zaoberal otázkou vymedzenia jednotlivých znakov deliktu vo výroku rozhodnutia. Žalovaný ďalej dostatočne prihliadol na doterajší bezproblémový výkon znaleckej činnosti.

III.

Posúdenie veci kasačným súdom

8. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnutý rozsudok v celom rozsahu (§ 453 ods. 1 SSP) a predchádzajúce konanie pred správnym súdom bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP) v medziach uplatnených sťažnostných bodov a nad ich rámec v medziach dôvodov ustanovených § 195 SSP (§ 453 ods. 2 SSP).

9. Kasačný súd sa na úvod nestotožňuje s námietkami žalobcu, že rozsudok správneho súdu je nedostatočne odôvodnený. Podľa § 139 ods. 2 SSP sa totiž v odôvodnení rozsudku uvedie stručný priebeh administratívneho konania, stručné zhrnutie napadnutého rozhodnutia, podstatné zhrnutie argumentov žalobcu a žalovaného, posúdenie podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov, prípadne sa odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Podľa ustálenej judikatúry požiadavku na riadne odôvodnenie rozhodnutia nemožno vykladať ako povinnosť súdu dať odpoveď na každý jeden čiastkový argument účastníka konania. Takisto sama okolnosť, že odpovede súdu nezodpovedajú očakávaniam účastníka, neznamená porušenie práva na spravodlivý proces (porov. z posledného obdobia - naprieč senátmi - napr. uznesenia ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 337/2023, II. ÚS 305/2023, III. ÚS 279/2023 a

IV. ÚS 247/2023). Odkaz správneho súdu na povahu žalobcu ako „notára“ je celkom zjavne chybou v písaní, ktorá nemá žiaden vplyv na správnosť odôvodnenia napadnutého rozsudku.

10. Na námietku žalobcu o údajnej zmätočnosti výroku rozhodnutia správny súd odpovedal v ods. 74 svojho rozsudku, v ktorom pripustil, že konanie žalobcu predstavovalo jeden skutok, malo však v sebe viacnásobné porušenie zákona. Ak ho žalovaný spod jedného porušenia oslobodil, postupoval síce neštandardne; správny súd však túto neštandardnosť považoval len za formálnu vadu, ktorá nemá viesť k zrušeniu rozhodnutia. Na námietku o nedostatkoch výroku správny súd dostatočne jasne odpovedal v ods. 61 až 63, v ktorých zhrnul, aký je zmysel a účel výroku, čo musí obsahovať a dospel k záveru, že výrok preskúmaného rozhodnutia týmito náležitostiam vyhovuje. Je pravdou, že správny súd výslovne neriešil „absenciu právnej vety“, z uvedených úvah je však zrejmé, že jej absenciu nepovažoval za prekážku správnosti a zrozumiteľnosti výroku. Napokon, ani sám žalobca v kasačnej sťažnosti bližšie nevysvetľuje, čo vlastne onou „právnou vetou“ rozumie a prečo by jej absencia mala mať za následok, že výrok rozhodnutia nezodpovedá náležitostiam, na ktoré odkázal správny súd. Konečne, správny súd v ods. 70 odkázal na to, že ukladaním sankcie v rámci zákonom prípustných druhov a výmer žalovaný vykonával správnu úvahu, ktorú sú môže preskúmať len obmedzene. Zároveň už v ods. 69 zrozumiteľne vysvetlil, že žalovaný doterajší bezproblémový priebeh výkonu znaleckej činnosti vyhodnotil tým, že žalobcovi neuložil prísnejšie sankcie. Podľa správneho súdu sú tieto odpovede správneho súdu na argumenty žalobcu dostatočné z hľadiska § 139 ods. 2 SSP, ale aj čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

11. Predmetom prieskumu v prerokúvanej veci sú rozhodnutia žalovaného, ktorými bola žalobcovi ako znalcovi uložená pokuta za vymedzené nedostatky v jeho znaleckej činnosti podľa § 27 ods. 1 písm. b) zákona č. 382/2004 Z. z. v znení účinnom do 30. júna 2018. Podľa § 32 cit. zák. sa na konanie podľa tohto zákona vzťahujú ustanovenia zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov. Podľa ustanovenia § 46 ods. 2 Spr. por. musí výrok rozhodnutia obsahovať rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovení právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo. Citované ustanovenie bližšie nevymedzuje ďalšie náležitosti, ktoré by muselo obsahovať rozhodnutie o správnom delikte. Judikatúra, na ktorú odkázal správny súd (porov. ods. 61 a 62 napadnutého rozsudku), dovodila, že výrok rozhodnutia o postihu za iný správny delikt musí obsahovať popis skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, poprípade aj evidencie iných skutočností, ktoré sú potrebné k tomu, aby nemohol byť zamenený s iným.

12. Žalobca v kasačnej sťažnosti síce namieta, že výrok rozhodnutia žalovaného je zmätočný, pretože konanie žalobcu tvorila jeden skutok a nebolo možné ho z jedného skutku zároveň oslobodiť a uložiť mu zaň sankciu. V správnej žalobe však žalobca tento svoj záver neoprel o žiadne konkrétne ustanovenie právneho predpisu, ustálenú judikatúru alebo doktrínu. Žalobca nevysvetlil, prečo jeho konanie malo byť jedným skutkom a prečo nedostatok, z ktorého bol nakoniec oslobodený, nemohol tvoriť samostatný skutok. Žalobca by sa tu zrejme mohol oprieť o judikatúru trestných súdov k Trestnému poriadku, ako však žalovaný správne upozorňuje vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti, v takom prípade by musel vysvetliť, prečo by práve tieto ustanovenia Trestného poriadku mali byť subsidiárne použiteľné aj v správnom trestaní podľa § 195 SSP. Nič také však žalobca neurobil ani v správnej žalobe, ani v kasačnej sťažnosti.

13. Vymedzením „skutku“ vo výroku rozhodnutia sa zaoberá Trestný poriadok pri úprave náležitostí rozsudku (§ 163 ods. 3 TP), ale najmä v súvislosti so zachovaním totožnosti skutku medzi obžalobou a rozhodnutím súdu o nej (porov. § 378 ods. 1 TP). Podľa judikatúry k týmto ustanoveniam podstata skutku je určená účasťou obvineného na určitej trestne stíhanej udalosti, z ktorej vzišiel následok významný z hľadiska trestného práva hmotného (porov. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Tz 207/95, judikát R 9/1997). Totožnosť skutku je tak zachovaná v prípade úplnej zhody konania a následku, zhody aspoň v konaní pri rozdielnom následku, zhody aspoň v následku pri rozdielnom konaní, ako aj v prípade, ak konanie alebo následok, príp. oboje budú zhodné aspoň čiastočne, a to za predpokladu, že bude daná zhoda v podstatných okolnostiach. Súd musí prihliadať na tie zmeny skutkového deja, ku ktorým došlo v rámci dokazovania, a odchyliť sa od skutkového deja uvedeného v obžalobe či už tak, že sa k nemu pripoja nové skutočnosti v obžalobe neuvedené, alebo sa vynechajú niektoré skutočnosti v obžalobe uvedené, ak sa ukázali nesprávnymi, alebo že sa skutočnosti určitým spôsobom len modifikujú, pokiaľ sa tým nemení priamo podstata skutku (porov. uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1 TdV 19/2011).

14. Z uvedenej judikatúry tak predovšetkým vyplýva, že drobné zmeny v priebehu skutkového deja, zistenie nových skutočností počas dokazovania alebo, naopak, nezistenie určitých skutočností, ktoré sú obsiahnuté v opise skutku v obžalobe, nemenia totožnosť skutku. To sa potom prejavuje tak, že súd vo výroku svojho rozsudku len vypustí príslušné okolnosti (skutočnosti) bez toho, aby z neho

osobitne oslobodzoval. Na druhej strane však ani z Trestného poriadku, ani z judikatúry najvyššieho súdu (trestného kolégia) nevyplýva, že by prípadný nadbytočný oslobodzujúci výrok v týchto prípadoch mal byť vadou, ktorá by mala za následok zmatečnosť celého rozsudku súdu a mala by nevyhnutne viesť aj k zrušeniu jeho odsudzujúcej časti (porov. v tomto smere napr. uznesenie sp. zn. 1 TdoV 3/2018, v ktorom najvyšší súd akceptoval ako nápravu takéhoto pochybenia len zrušenie príslušného oslobodzujúceho výroku bez náhrady).

15. Žalobca sa opakovane snažil argumentovať, že táto vada spôsobuje zmatečnosť rozsudku, lebo uloženie sankcie a zároveň aj oslobodenie sa týkajú „toho istého skutku“. Aj pokiaľ by sa akceptovalo, že vyššie opísané zásady posudzovania (totožnosti) skutku v Trestnom poriadku sa majú použiť aj pre iné správne delikty (napríklad správne delikty podľa § 27 zákona č. 382/2004 Z. z.), nerobilo by to rozhodnutie žalovaného zmatečným. Žalobca totiž celkom zreteľne prehliada, že slovný opis konania žalobcu, za ktoré sa mu ukladá sankcia, a jeho konania, z ktorého bol oslobodený, nevykazuje žiadnu identitu. Žalobca bol (I.) uznávaný vinným okrem iného z toho, že nedodrжал predpísanú osnovu znaleckého posudku tým, že sa dopustil istých pochybení na jeho titulnej strane, v jeho tele a znaleckej doložke. Oslobodený (II.) však bol z nedodržania tejto osnovy tým, že nepripojil odtlačky znaleckej pečiatky. Nepripojenie pečiatky je celkom zreteľne úplne iná skutočnosť než chyby v titulnej strane, tele posudku a znaleckej doložke. Vo výsledku teda nie je potrebné riešiť komplikovanú otázku, či tieto skutočnosti tvorili súčasť jedného skutku alebo boli samostatnými skutkami a či vyššie uvedené zásady pre posudzovanie a rozhodovanie o jednotnosti skutkov platia aj pre správne trestanie (na základe § 195 SSP). Celkom zjavná odlišnosť opísaných skutočností v oboch výrokoch prvostupňového rozhodnutia vylučuje akúkoľvek pochybnosť o tom, za čo bol žalobca postihnutý a spod čoho bol oslobodený. Zároveň je celkom zrejmé, že obe konania sú vymedzené celkom odlišnými okolnosťami. Žalobcove argumenty tak nijako nepodvrátili záver správneho súdu, že táto vada môže byť nanajvyš formálnou, ktorá nemohla mať nijaký vplyv na jeho postavenie v konaní. Preto neopodstatňuje zrušenie rozhodnutia žalovaného.

IV.

Záver

16. Zo všetkých uvedených dôvodov tak kasačný súd dospel k záveru, že kasačná sťažnosť žalobcu nie je dôvodná, a preto ju kasačný súd podľa § 461 SSP rozsudkom (§ 457 ods. 1 SSP) zamietol.

17. O trovách bolo rozhodnuté podľa § 167 a § 168 v spojení s § 467 ods. 1 SSP, keď žalobca vo veci úspech nemal a žalovaný ho sice mal, kasačný súd však nezistil výnimočné dôvody, aby sa mu nárok na náhradu trov priznal.

18. Tento rozsudok bol prijatý pomerom hlasov 3 : 0 (jednomyseľne).

#### **Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.